

[Jørgen Jørgensen.]

brug, men jeg er af den Opfattelse, at det store Landbrug maa behandles paa samme Maade som det øvrige Landbrug, der maa være lige Vilkaar. Hvad Fordelingen af Svinekortene angaar, maa man erkende, at der er Steder indenfor det store Landbrug, hvor man ikke i samme Forhold som andre Steder kan udnytte sin Produktion. Det er dette, vi har erkendt, og derfor har vi sagt, at vi kan medvirke til, at der skabes en Stabilisering af Priserne, saa at disse Landmænd ikke skal behandles anderledes end andre Landmænd.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen siger, at det danske Landbrug er ikke blevet behandlet saa kulant som andre Landes Landbrug, og nævner Priser, der opnaas andre Steder paa Landbrugsvarer. Ja, det er meget muligt, at man andre Steder har gjort Forsøg paa at hæve Priserne for Landbruget, og man kan for saa vidt lettere gøre det dér, fordi Hjemmemarkedet i alle andre Lande betyder langt mere, end det gør for Danmark, Priserne udenfor Landet har man jo hverken her i Danmark eller andre Steder nogen Indflydelse paa. Det er jo rimeligt, at man i et Land, hvor en forholdsvis stor Del af Produktionen afsættes indenfor Landets Grænser, bedre er i Stand til at sætte Priserne op.

Men jeg spørger det ærede Medlem, om han da mener, at Landbrugerne i andre Lande, hvor man netop har gjort dette Forsøg paa at sætte Priserne i Vejret, er bedre stillet end her, og jeg spørger det ærede Medlem, der nu ønsker Foranstaltninger, som skulde sætte Landbrugets Priser højere i Vejret: hvem skal saa betale dette? Thi det er jo ikke noget, man kan stille op paa et Papir og sige: Landbruget skal have saa og saa store Priser. Det skal jo betales, og vi kommer tilbage til det samme, som jeg var inde paa, da jeg før havde Ordet: Vil man ind paa, at hele Befolkningen uden Hensyn til den enkeltes Økonomi skal deltage forholdsmæssigt i de Omkostninger, der følger med, naar man hæver Landbrugets Priser?

Det ærede Medlem har ikke vist Veje, der er antagelige i Retning af at skaffe bedre Vilkaar for Landbruget end dem, der her bydes. Jeg har yderligere sagt, at det, det danske Landbrug kan gøre Krav paa, og som andre Erhverv kan gøre Krav paa, er, at man i en Krisetid, hvor Forholdene er i Færd med at slaa alt over Ende, søger at værne et Erhvervs Udøvere overfor Forhold, som de ikke selv er Skyld i og ikke selv kan klare. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Brorsen vil fastholde, at man overfor Landbruget

eller Industrien skal søge at opretholde Produktionsformer, Produktioner, som i sig selv ikke er lønnende. Det, man kan tilstræbe, er, at man i en Krisetid, hvor ingen er klar over, hvor Udviklingen bærer hen, søger at opretholde den Produktion, som der er sat saa store Værdier ind paa at skabe, søger at værne dette Erhvervs Udøvere mod Sammenbrud. Men man kan ikke stille det Krav, at man ved Lovgivningsforanstaltninger skal skabe Vilkaar, der giver en særdeles gunstig Stilling for disse Erhverv.

Jeg har ikke sagt, som det ærede Medlem Hr. Kyed vilde mene, at Maksimalpriserne var Skyld i de høje Kornpriser. Nej, det var ikke Maksimalpriserne, det var andre Ting, der bevirkede, at Kornpriserne blev høje. Jeg sagde, at Maksimalpriserne blev lagt paa et Sted, hvor man gjorde Produktionen særdeles lønnende, og det ærede Medlem Hr. Kyed vil ikke benægte, at navnlig i de første Aar, inden Landbrugets Udgifter gik op, var det meget gode Tider for det danske Landbrug. Dernæst siger jeg, at naar Forholdene nødvendiggør, at man med Støtte fra andre Erhverv skal støtte Landbruget, saa skal denne Støtte ikke have en saadan Karakter, at den skaber særdeles gyldne Kaar, men indskrænke sig til, hvad disse Forslag efter min Mening gør, at skabe en vis Tryghed, en vis Stabilitet, et Værn om et Erhverv, hvis Eksistens alle i Samfundet er interesseret i.

Saa har jeg kun en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Thomsen, der havde faaet det ud af Renteforslaget, der blev drøftet forleden Dag, at det højst kunde hjælpe en Husmand til en Lettelse paa 50 Kr. om Aaret. Jeg maa for det første gaa ud fra, at det Bekendtskab, det ærede Medlem har til Husmænd, væsentligt maa knytte sig til Steder, hvor Gælden er forholdsvis ringe, men det skal jeg nu se bort fra. Det ærede Medlem maa fuldkommen have overset, at der i det samme Forslag aabnes Mulighed for en Konvertering, der giver en varig Lettelse og samtidig en øjeblikkelig Lettelse langt ud over det Beløb, det ærede Medlem nævnte, og jeg vilde dog tro, at det ærede Medlem i hvert Fald maatte være interesseret i at støtte en Ordning, der muliggor, at Landbrugets Gæld varigt lettes, fremfor at kritisere en enkelt Side af dette Forslag, saaledes som det ærede Medlem her har gjort, en Side, som ikke paa nogen Maade er Udtryk for, hvad Forslaget i sig selv indeholder.

Det ærede Medlem siger, at Rigsdagen gennem de her foreslaaede Støtteforanstaltninger har vist sig smaalig overfor Land-